

findes i nedensaaende Udkast §§ 1—7 (og 15), som ville medføre en almindelig Revision af Landevejenes Fordeling mellem Districterne, som efter saa lang Tids Forløb og efter de i Mellemtiden indtraadte Forandringer i saa mange Forhold sikkert trænge dertil, men ikke egne sig til en deelviis Omregulering, samt fremkalde en ny Affattelse af Vedtægter for Arbejdsfordelingen i selve Districterne, med Hensyn til hvilken der nu hersker den største Uklarhed og som Følge deraf i Anvendelsen megen Vilkaarlighed og Udsæthed med Arbejdskræfter. Den foreslaaede Ordning vil tillige komme til at omfatte Sogneveie og Gangstier, og de givne Regler, hvorved flere Tvivl (s. Ex. med Hensyn til Afstandsberegningerne) og Vidtløftigheder (s. Ex. med Hensyn til Indberetninger) fjernes, formeentlig befindes saa praktiske som simple.

De foreslaaede §§ 13 og 14 slutte sig til Slutningen af Udkastets § 1 og til sammes § 3. At derved de Bryderier høves, hvortil den høist uklare og upraktiske Bestemmelse i Forordningen af 27de Mai 1848 § 1 giver Anledning, vil for Alle, som have at gjøre med disse Forhold, være Motiv nok til at ønske, at det forelagte Lovudkast maatte føre til en Lov.

Minretallet (Nørgaard) har ikke kunnet slutte mig til Fleertallet, men har troet i det Væsentlige at burde holde sig til Regjeringens Udkast med nogle enkelte Forandringer, der deels gaar ud paa en Deling af Bestemmelsen i § 1, hvorefter Amtsraadet alene har at affatte Regulativer for Hoved- og mindre Landeveie og afgjøre de Spørgsmaal, der om disse Veies Inddeling kunne opstaae mellem Amtene, og dernæst overlade til Forstanderskaberne under Amtsraadets Approbation at fastsætte de Regulativer, der bestemme Arbejdsfordelingen blandt de Arbejdspligtige i Sognene, og hvilke Forandringer jeg har haft saa meget mindre Betænkelighed ved at tilraade Thinget at vedtage, som der i Comiteen har været en vis Enighed om, at Ordningen af Regulativerne bør overdrages til Forstanderskaberne. Jeg betragter Sagen nemlig fra den Side, at det vil være et vanskeligt Hverv for Amtsraadene ved

Regulativer at bestemme Arbejdsfordelingen i de forskjellige Sogne, og skal Raadet hovedsagelig rette sig efter de Uttringer, der indkomme for Forstanderskaberne, saa er en slig Bestemmelse uden nogen praktisk Nytte, og jeg mener saaledes, at Ordningen af dette Forhold er i gode Hænder, naar det overdrages Forstanderskaberne under Amtsraadets Approbation, til hvem det ligeledes overdrages, at afgjøre Klager over formeentlige Forurettelser fra den Arbejdspligtige. Og ligesom jeg ikke overseer, hvor vanskeligt det er ved Fordelingen af dette Arbejde at træffe Bestemmelser, hvorved enhver ubetydelig Ullighed i Byrden kan undgaaes, saaledes har jeg ogsaa haft min Opmærksomhed henvendt paa at komme en Udvæjning af disse Ulligheder saa nær som muligt, ved at tilføie Udkastet en Bestemmelse, hvorved de, der enten ifølge deres særlige Stilling eller forskellige Driftsmaade eller af andre Aarsager ikke have den efter Regulativet bestemte Arbejdskraft tilstede, kunne frigjøre sig ved en lempelig Pengebetaling for den Arbejdskraft, de ikke have. Hovedsagen for mig er, at Ingen rammes heelt ubillig og Ingen gaaer heelt fri, og jeg har saaledes troet, at man ved en saadan Bestemmelse sikrer sig, at den tilstedeværende Arbejdskraft kommer tilstede in natura, saavidt det lader sig gjøre, og at man ligeledes paa en passende Maade paa det Nærmeste udvæjner den Ullighed mellem de større og mindre Bestikkelser, som nu er tilstede efter Bestemmelsen i Forordningen af 20 Decbr. 1799 § 6.

Og naar jeg ikke tilsvarende som i Rjovskaberne har medtaget en Bestemmelse, der giver Politimesteren Meddeeltighed i Regulativernes Affattelse paa Landet, da er det ikke for at unddrage ham Indflydelse derpaa, men alene i Overveitsningen om, at man derved paaførte Politimesteren en Uleilighed, der ikke vilde bringe til noget tilsvarende praktisk Resultat.

Hvad angaaer Muldbestemmelsen i § 3, da troer jeg, at der kan indtræffe Tilfælde, hvor en slig Bestemmelse ikke bør bringes i Anvendelse, og har derfor foreslaaet en Tilføining til § 3, hvorved der overdrages Forstanderskaberne Ret til i saadanne Tilfælde at eftergive